

СОЛВЕЙГЪ

Обичамъ душа ти
Когато простира
Съ безпомощна обичъ
Въ молитва ржце,
А чисто кандило
Полека замира,
Погребана болка
Въ самотно сърце.

Обичамъ душа ти,
Когато погледне
Съсъ призрачна хубость
Презъ укора благъ,
А нѣйде надъ гроба
На щастие бледно
Дрѣмливо се сипе
Спокойния снягъ.